

Svajonų
ROMANAI

MEILĖS ILANKA 3

BARBARA DUNLOP

*Kur būvai,
mano meilė?*

Knygute.lt

Barbara Dunlop

**KUR BUVAI,
MANO MEILE?**

Trijų knygų serija
"Meilės įlanka"
Trečia knyga

Versta iš Barbara Dunlop,
His Temptation, Her Secret, 2018

© Barbara Dunlop, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos, 2019

© Ana Gorbatova, dizainas, 2019

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0508-9

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Prabangiai išpuoštos *Beacon Hill Crystal* klubo salės viduryje nuotaka ir jaunikis žiūrėjo vienas į kitą pirmojo šokio sukuryje, o Tidžėjus Baueris tuo metu stengėsi išsivaduoti iš prisiminimų apie savo vestuves. Nuo Lorenos mirties praėjo daugiau nei dveji metai ir kartais atrodė, kad jis jau susitaikė su žmonos netektimi. Tačiau buvo ir tokių dienų kaip ši, kai skausmas vėrė lyg peilis, o krūtinę spaudė vienatvės čiuptuvai.

- Viskas gerai? - paklausė Keilebas Votfordas ir ištiesė Tidžėjui taurę su viskiu ir vienu ledo kubeliu, kaip draugas kad mėgo.

- Taip.

- Melagis.

Tidžėjus neketino veltis į ginčus, todėl galva kryptelėjo į šokių aikštelę.

- Metui labai pasisekė.

Keilebas įdėmiai pažvelgė į Tidžėjų, tarsi svarstyty, ar tęsti.

- Visiškai sutinku.

- O juk vestuvės galėjo ir neįvykti, - Tidžėjus stengėsi nebegalvoti apie Loreną. Prisiminė,

kaip geras jo draugas Metas Emersonas apimtas nevilties karštligiškai maldavo Tašą už jo tekėti. Tą akimirką nė neturėjo sužadėtuvių žiedo. Taša jau buvo susikrovusi lagaminus ir pasirengusi išvykti. – Maniau, kad ji nesutiks.

Keilebas vyptelėjo.

– Viskas gerai, kas gerai baigiasi.

Patenkintas Meto sėkme Tidžėjus taip pat nusišypsojo. Nuoširdžiai džiaugėsi, kad jo draugas sutiko tikrą meilę. Taša protinga, graži ir praktiška. Būtent tokios reikėjo Metui.

Keilebas pliaukštelėjo Tidžėjui per petį.

– Dabar tavo eilė.

– Tikrai ne, – Tidžėjus vėl paniuro.

– Negali nuo visko atsiriboti.

– O tu ar iškeistum Džulsę į kitą moterį?

Keilebas nieko neatsakė.

Tidžėjus gurkštelėjo gėrimo.

– Taip ir maniau.

– Lengva tvirtinti, kad niekada to nepadaryčiau, kai ji kartu su manimi.

Abu vyrai nejučia pažvelgė į Keilebo žmoną Džulsę. Prieš tris mėnesius pagimdžiusi dvy-nukes dabar ji visa švytėjo. Šią akimirką Džulsė juokėsi iš to, ką pasakė jos svainis Nojus.

- Sunku įveikti „niekada“ užtvarą, - sunkiai dėliodamas žodžius išspaudė Tidžėjus. Jam prie širdies faktai, o ne jausmai - nemokėjo su jais elgtis. - Negaliu sakyti, kad nebandau. Tačiau vis neišvengiamai grįžtu prie Lorenos.

- Suprantu, - tarė Keilebas. - Bent taip manau. Pats nepatyręs vargiai ar galėtum suprasti.

- Jei tik turėčiau tokį jungtuką... - Tidžėjus neužbaigė sakinio.

Protu suvokė, kad Lorenos jau nebėra. Net žinojo, kad ji norėtų, jog jo gyvenimas tęstųsi. Tačiau Lorena buvo jo tikroji meilė, ta vienintelė. Jis negalėjo nė įsivaizduoti, kad kita moteris užimtų jos vietą.

- Laikas gydo žaizdas, - sumurmėjo Keilebas. - Nieko kito ir nelieka, tik laukti, - ironiškai tarstelėjo Tidžėjus. Laikas bėgs, kad ir ką jis darytų ar nedarytų.

Daina baigėsi ir Metas su Taša šypsodamiesi pasuko prie draugų. Nuotakos nuometas slydo išblizgintomis grindimis. Tidžėjus nemanė kada nors pamatysiąs berniukišką laivo mechanikę pasipuošusią vestuvine suknele. Kombinezoną išmainiusi į suknelę Taša atrodė ypač gražiai.

- Gal pašoksi su nuotaka? - linksmai paklausė Taša kabindamasi Tidžėjui už parankės.

- Malonėkite suteikti man garbę. - Tidžėjus buvo vyriausiasis pabrolys. Vydamas liūdnas mintis į šalį, padėjo taurę su gėrimu.

- Ar viskas gerai? - pasiteiravo Taša, kai jie pasiekė šokių aikštelę.

Užgrojus melodijai prie jų prisijungė kitos poros.

- Viskas puiku, - murmtelėjo Tidžėjus.

- Stebėjau tave, kai kalbėjaisi su Keilebu.

- Kur išmokai taip šokti? - Tidžėjus vertino Tašos rūpinimąsi, tačiau ši diena priklauso jai. Ir jis tikrai negadins nuotakos nuotakai.

- Tidžėjau, kas vyksta?

- Nieko. Na, nebent vienas dalykas. Šiek tiek pavydžiu Metui.

- Nemoki meluoti.

Tidžėjus atsitraukė nuo jos rankos atstumu.

- Pažiūrėk į save, Taša. Visi vyrukai šioje salėje pavydi Metui.

Taša papurtė galvą ir nusijuokė.

- Na, išskyrus Keilebą, - sąžiningai pridūrė Tidžėjus. - Ir kitus vedusius vyrus... Nors, žinoma, ne visus.

Nuotaka prajuko.

- Labai subtilus komplimentas, Tidžėjau.

- Šiek tiek persistengiau, tiesa?

- Kuo giliau į mišką, tuo daugiau medžių.

- Tik sakau, - tęsė Tidžėjus, - kad esi nuostabi nuotaka.

- Na, tai ilgai netruks, - tarstelėjo Taša.

Dabar jau Tidžėjus nusijuokė.

Taša suraukė kaktą.

- Šitas korsetas... su juo beveik negaliu įkvėpti. Ką jau kalbėti apie aukštakulnius. Neįmanoma paeiti. Jei ištikytų kokia nelaimė, kam nors tektų mane iš čia nešti išnešti.

- Esu tikras, kad Metas mielai nuneš tave ten, kur pageidauti.

Taša pažvelgė į naujai iškeptą vyrą. Buvo matyti, kad jį dievina. Pavydo adatos susmigo Tidžėjui į širdį. Jie tokie atsidavę vienas kitam.

- Tavo mama patenkinta tokiomis prabangiomis vestuvėmis, - pakeitė temą Tidžėjus.

- Vyk dau dukters pareigą. Tik įspėjau Metą, kad tai galbūt paskutinis kartas, kai mato mane su suknele.

- Palieki sceną pačioje viršūnėje.

Tidžėjaus smokingo kišenėje suvibravo tele-

fonas. Jis buvo užtildęs garsą, tačiau Taša išgirdo žemą zvimbę.

- Gali atsiliepti, - tarė ji.

- Nieko svarbaus.

- O jei tai vienas iš tavo investuotojų?

- Juk šeštadienio vakaras.

- Australijoje sekmadienio rytas, - Taša žinojo, kad Tidžėjaus investicinė bendrovė dirba tarptautiniu mastu.

- Taigi ir ten ne darbo diena, - Tidžėjus neketino gadinti vestuvių iškilmių verslo reikalais.

Telefonas nutilo.

- O ką aš sakiau? - tarė Tidžėjus. - Matai, nebeskamba.

- Kai neatsiliepi, visi skambučiai taip baigiasi.

Telefonas vėl suvibravo.

Taša sustojo vidury šokių aikštelės.

- Tidžėjau, turi atsiliepti.

- Nieko aš neturiu, - jis švelniai apkabino ją ir judėjo šokio ritmu.

- Bent pažiūrėk, kas skambino.

- Šiandien tu ir Metas esate patys svarbiausi žmonės.

- Gal atsitiko kokia nelaimė.

- Na, gerai. - Juk negalima ginčytis su nuotaka šokių aikštelėje.

Slapčia išsitraukęs telefoną ir žvilgtelėjęs į ekraną Tidžėjus nustebė pamatęs, kad skambinta iš Šventosios Beatričės ligoninės. Jo žmonė jau seniai rėmė netoli nuo namų Viskio įlankoje įsikūrusią Haisaido ligoninę. Tačiau Šventosios Beatričės ligoninė priklausė kitam tinklui. Galbūt kas nors skambino dėl paramos.

- Kas? - paklausė Taša.

Tidžėjus nė nepajuto, kada sustojo.

- Iš Šventosios Beatričės ligoninės.

Tašos veide pasirodė susirūpinimo šešėlis.

- Gal kas nors susižeidė.

- Jei taip, nesuprantu, kodėl nuvežė būtent į Šventąją Beatričę.

Sietle pažinojo keletą žmonių, tačiau dauguma jo draugų gyveno Viskio įlankoje arba Vašingtono sostinėje ir artimiausiame Olimpijos didmiestyje. Net ir Olimpijoje vargu ar kas nors būtų nurodęs jo telefoną, kad skambintų ištikus nelaimei.

- Gal geriau atskambink, - patarė Taša. Ji įsikabino Tidžėjui į parankę ir ištempė jį iš šokių aikštelės.

- Taša, - Tidžėjus nenorėjo nusileisti.

- Paskambink, nes kitaip nerimausiu.

- Na, jei taip sakai, - Tidžėjui nepatikdavo, jei kas nors dėl jo jaudindavosi.

- Taip, sakau.

Palikusi Tidžėjų šokių aikštelės pakraštyje Taša atsitraukė, kad jam netrukdytų.

Tidžėjus pasuko į viešbučio fojė, kur nesigirdėjo muzikos. Tyloje paspaudė skambinimo mygtuką.

- Šventosios Beatričės ligoninė, onkologijos skyrius, - atsiliepė guvus moteriškas balsas.

Onkologijos? Kas nors susirgo vėžiu?

- Čia Trevisas Baueris. kažkas iš jūsų man skambino.

- Taip, pone Baueri. Sujungsiu jus su gydytoja Stanis.

- Ką tai turi... - ragelyje išgirdęs pypsėjimą Tidžėjus nutilo.

Laukė neilgai, kelias akimirkas. Nebuvo tikras, kas ėmė viršų - nerimas ar smalsumas.

- Pone Baueri?

- Taip, klausau.

- Kalba gydytoja Šelė Stanis. Dirbu Šventosios Beatričės ligoninės onkologijos ir transp-

lantacijos skyriuje.

Staiga Tidžėjus kai ką prisiminė.

- Ar tai susiję su kaulų čiulpų donoryste?

- Taip. Dėkoju, kad taip greitai atskambinote.

Jūsų kontaktinius duomenis radau registre. Gydome leukemija sergantį vaiką, kuriam reikalingas kaulų čiulpų donoras. Pagal turimus duomenis, galėtumėte juo būti. Jei nesate užsiėmęs, norėčiau susitarti dėl konsultacijos ir galbūt pakartotinai atlikti tyrimus.

- Kiek jam metų? - tai pirmiausia šovė Tidžėjui į galvą.

- Devyneri, - atsakė gydytoja.

Tidžėjus nedvejojo.

- Kada man atvykti?

- Norite pasakyti, kad sutinkate būti donoru?

- Be abejonės.

- Ar turite klausimų?

- Tikrai turėsiu, bet šią akimirką ne. Esu Bostone. Bet galiu grįžti.

Gydytoja trumpam nutilo.

- Jei tai būtų įmanoma, pone Baueri, tyrimus norėtume atlikti rytoj. Turbūt galite įsivaizduoti, kaip mama nekantrauja sužinoti, ar tikrai esate tinkamas donoras.

- Aš atvyksiu. Ir prašau vadinti mane Tidžėjumi.

- Nuoširdžiai ačiū, Tidžėjau.

- Nėra už ką. Pasimatysime rytoj, - baigė pokalbį Tidžėjus.

- Viskas gerai? - priėjęs paklausė Metas.

- Taip. Tikėkimės, kad labai gerai. Tikėtina, kad galėsiu tapti devynerių metų berniuko kaulų čiulpų donoru Sietle.

Metas iš karto lyg nesuprato, apie ką Tidžėjus kalba.

- Labai gaila, bet turiu jus palikti, - tarė jis.

- Lėk! - varydamas jį lauk Metas mostelėjo rankomis. - Lėk, išgelbėk gyvybę.

Tidžėjų užplūdo adrenalino banga. Vėl čiupęs telefoną paskambino privačių skrydžių bendrovei, kurios paslaugomis jau buvo naudojęsis anksčiau.

Nenorėjo gaišti laiko paskutinę minutę ieškodamas naktinio reiso į Bostoną, kai jo laukė mažas berniukas su mama. Be to, galėjo sau leisti skristi privačiu lėktuvu. Kartais apsimoka būti nepadoriai turtingam.

* * *

Seidžė Kostas ėjo plačiu Šventosios Beatričės ligoninės koridoriumi. Jos aukštakulnių

tauکشėjimas aidu atsimušė nuo išblizginto lino-
leumo. Jau devynias dienas Seidžę graužte
graužė nerimas. Jos sūnui Eliui buvo atlikta
galybė tyrimų ir nustatyta agresyvos formos
leukemija. Kuo labiau artėjo prie šeimos na-
riams skirto laukiamojo, tuo smarkiau daužėsi
širdis. Kažin kokią įtampą gali ištvirti žmogaus
kūnas, kol galiausiai nebeišlaikys?

Visą savaitę ji beveik nesumerkė akių, o pra-
ėjusią naktį nesudėjo nė bluosto. Ryte prisi-
vertė palįsti po dušu ir net šiek tiek pasidažyti.
Nežinojo, kodėl manė, kad tai gali padėti. No-
rėjo padaryti gerą įspūdį. Mintis, kad donoras
gali atsisakyti, kėlė jai siaubą.

Staiga jį pamatė. Už laukiamojo stiklo stovė-
jo aukštas, tamsiaplaukis, madingai apsiren-
gęs vyras, kuris kaip tik kalbėjosi su gydytoja
Stanis. Tikriausiai donoras.

Seidžė sulėtino žingsnį ir nurijo gumulą gerk-
lėje. Tada stabtelėjo prie uždarytų durų. Ran-
ka nekilo jų atidaryti. Ji karštai meldėsi, kad
sulauktų šios akimirkos. Ant kortos buvo pas-
tatyta viskas. Nežinojo, ar sugebėtų vėl atsi-
gauti, jei procesą reikėtų sustabdyti.

Seidžė susikaupė, spustelėjo durų rankeną ir
įėjo į laukiamąjį....